

Maksimilijan Matjaž

BIRMANCEM
IN ŽE
DAVNO
BIRMANIM

1851

Maksimilijan Matjaž

BIRMANCEM
IN ŽE
DAVNO
BIRMANIM

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA
— Prva slovenska založba —

VSEBINA

Dragi bralci ...	7
Birma se bliža	9
Naš binškoštni dan	12
Vihar in tih šepet	16
Kdo je Sveti Duh?	19
Kako govori Sveti Duh?	23
Dar in sad	26
Odpiranje daril	29
Naša QR koda	34
Naš pastir	38
Vrata	42
Ključ in ključno	44
Smo Božji	48
Ime	51
Križ	54
Poklicani	58
Cerkev smo skupaj	61
Rane	67
Vera ni kot šola	71
Z Marijo	77

Ali hočete tudi vi oditi? | 81

Kaj pa vi pravite, kdo je Bog za vas? | 84

Tri sidra | 88

Le darovanje osreči | 93

Beseda staršem in botrom | 98

... birma je za mano. | 101

Škof vsak dan moli tudi zate | 104

Dragi bralci,

priznam, ob sprejemanju škofovske službe mi je bila misel na to, da bom moral stopiti tudi pred mlade, ki se pripravljajo na prejem zakramenta svete birmе, ena težjih. Poznana so mi bila razočaranja in frustracije številnih animatorjev, katehetov in duhovnikov, ki leta in leta iskreno vlagajo svoj čas in moči v vzgojo otrok in mladih, jim predstavljajo Boga kot nekoga, ki jim je blizu in jih ima rad, pa ti po prejemu zakramenta svete birmе večinoma kljub temu zapustijo cerkvena občestva. Prevzemal me je dvom o smiselnosti in iskrenosti sodelovanja pri teh »poslovnih obredih«.

Ko pa sem končno sam stopil pred zbrane birmance, njihove starše in botre, je tudi mene zajel Duh, ki je že v prvi binkoštni dvorani prepihal prostore in glave ter odpihnil marsikatero predsodke in predstave. Mladi ste me v svoji neposrednosti in naravni zadržanosti osvojili. Vem. Najmanj si želite še ene odrasle pridige. To me je pred vsakim nagovorom pripeljalo do večje ali manjše stiske, ki me je silila, da sem zelo odmerjeno izbiral besede. A kmalu sem začutil, da smo se nekje povezali. Hvaležen sem vam za te trenutke vaše pozornosti, ki mi vedno znova pomaga, da tudi sam odprem svoje srce. In potem lahko Sveti Duh naredi svoje.

Mladi danes vero bolj povezuje z ljubeznijo kot s tradicijo. Zgolj navade in običaji vas ne prepričajo več, ker ste kritični iskalci. Vsi iščemo nekaj, kar nas konkretno nahrani. Želimo si biti spoštovani, sprejeti, slišani in končno ljubljeni. Za pravo vero se je tako kot

za odnose vedno treba potruditi in se odločati s srcem. A tudi pri tem potrebujemo pomoč. Ker vere nihče ne more živeti sam. Mladi še posebej potrebujete zglede in pričevanja odraslih, kako živimo vero. Včasih je za to potrebna tudi jasna beseda.

Tudi ta knjiga želi pričevati o vsem tem. Ni nastala za mizo, ampak pred konkretnimi obrazi mladih, kot govorjena beseda na dan njihove birmе. Nagovore so navdihovali dnevna Božja beseda birmanskega praznika in srečanja z mladimi pred birmo. Delili pa smo jih tudi na škofijski spletni strani ter tako gradili našo povezanost v krajevni Cerkvi.

Nagovori so zbrani po temah in so namenjeni vsem s srcem, odprtim za Božje navdihe. Kolikor smo pač pripravljeni odpreti vrata, da lahko skozi vstopa Božja ljubezen, ki je Sveti Duh. Naj nam pomaga, da bomo postajali vedno bolj pristna Cerkev Jezusovih učencev in učenk. Skupaj smo na poti, vsak s svojim edinstvenim poslanstvom in darovi. Cerkev se – tako kot življenje – namreč ne deli na gledalce in igralce. Vsi smo soudeleženi v tej zgodbi. Bog Oče po Svetem Duhu v srcu vsakega kliče: »Ti si moj ljubljeni sin, moja ljubljena hči, zelo sem te vesel, zaupaj mi!«

Vaš škof Maksimilijan

BIRMA SE BLIŽA ...

Ime mi je Jakob in hodim v sedmi razred. To je tretja triada, kar pomeni, da sem zdaj na šoli že uradno med ta velikimi. Pustimo to, da je še vedno zelo veliko onih iz osmega in devetega, ki mislijo, da so glavni na šoli, če ne že na celem svetu. Ampak stvari se končno premikajo v pravo smer.

K verouku s sošolci ne hodimo skupaj, ker prihajamo iz treh različnih župnij, eni pa itak sploh ne hodijo. Moj bratranec je zdaj v osmem in gre v začetku devetega k birmi. To je zato, ker je njegova župnija tako velika, da imajo birmo vsako leto. Naša župnija je majhna, zato imamo birmo na vsake tri leta. Kar bi po mojih izračunih moralo biti super, če se ne bi ravno letos nekaj zalomilo.

Po vsej zgodovinski statistiki bi namreč moralo biti moje letošnje šolsko leto tudi moje birmansko.

Ampak se gospod župnik dela, da o tem nič ne ve. Mogoče je to zaradi preobilice dela, ker po novem skrbi za tri, če ne že za štiri župnije.

Ali pa se je nekdo spomnil, da je biti birmanec v sedmem razredu pač nesprejemljiv privilegij, in mi ga pred nosom ukinil.

K verouku načeloma rad hodim, sem pa slabe volje, ker zaradi njega ob torkih ne morem na atletiko. Ampak z birmo na vidiku okrog tega trenutno ne delam prevelikega cirkusa. Seveda hočem k birmi!

Če sodim po starejših bratih, je to velika reč z veliko gosti, kosilom v gostilni in – ne bom nič zavijal v celofan – krasnimi darili. Se mi zdi, da je to sploh prvič v življenju, ko človek dobi kaj res velikega in res zaželenega. Na mojem seznamu top največjih želja sta trenutno motor (ali vsaj električni skiro) in pametni telefon. Mimogrede – komu sem se zameril, da sem ravno jaz »bлагословljen« z edinimi starši v osončju, ki mislijo, da je osnovnošolec brez telefona nekaj normalnega! Že vsak prvček se mi reži v fris.

Nisem ga še vprašal, ampak za botra sem si nagledal strica, za katerega se mi zdi, da bi to znal razumeti. Sicer nisem prepričan, da bo to naša hišna komisija spregledala, ampak upanje umre zadnje.

Sicer o vsem tem raje ne govorim naglas, ker začnejo odrasli v najboljšem primeru zavijati z očmi. Če imam smolo, dobim pa še pridigo o »najpomembnejšem darilu, o daru Svetega Duha ...«.

Oprostite, ampak res nimam pojma, o čem govorijo!

NAŠ BINKOŠTNI DAN

»Ko so prišli v mesto, so stopili v gornje prostore hiše, kjer so se zadrževali: Peter in Janez, Jakob in Andrej, Filip in Tomaž, Bartolomej in Matej, Alfejev sin Jakob in Simon Gorečnik ter Jakobov sin Juda. Vsi ti so enodušno vztrajali v molitvi z ženami in z Jezusovo materjo Marijo in z njegovimi brati.«

(Apd 1,13-14)

Le kdo nima rad praznikov? Je pa res, da so eni bolj, drugi manj oprijemljivi. Z božičem in veliko nočjo na primer nimam težav. Binkošti pa ... Ob njih mi najprej pride na misel stara mama, ki vedno govori, da ni lepo biti »binkoštna luknja«. Največji zaspanec v hiši torej, pa praznik gor ali dol.

Dan svete birme je za nas binkoštni dogodek, o katerem govori Božja beseda. To je dogodek prve Cerkve, dogodek začetka. Zakaj je pomembno, da se vedno znova spominjamo tega začetka, ko se je Cerkev rodila in stopila v svet s svojim poslanstvom? Morda prav zaradi tega, da bi se vedno znova živo zavedali in se

spominjali, da nismo mi tisti, ki gradimo, oznanjamo in dajemo življenje ter moč Cerkvi, ampak po nas deluje Bog. On je tisti, ki nam in svetu razodeva, da je on naše življenje, odrešenje in naša prihodnost. Pa ne samo prihodnost naše Cerkve, tudi prihodnost našega naroda in naših osebnih življenj, tudi vaših, dragi birmanci in birmanke.

Prvi zapis evangelistov nam govori, da so nam bili apostoli do binkoštnega dneva zelo podobni. Ubadali so se z vsakdanjimi skrbmi in opravki. Tri leta so hodili z Jezusom, se o njem veliko naučili, prvi slišali in videli, kaj Gospod dela, bili priča vsem čudežem in nenavadnim stvarim. Vendar jih niti vse to ni tako močno prepričalo in se jih dotaknilo, da bi verjeli, da je v resnici Bog tisti, ki deluje, jih spreminja in je navzoč v njihovem življenju. Še vedno so mislili, da je bilo vse, kar so slišali, povedano za to, da bodo ostali učenci. Da si morajo naložiti breme Gospodovega križa, ga s svojimi močmi nositi ter tako izpolniti voljo Boga Očeta. Zato so tako vneto iskali rešitev sami zase – kako naj čim lažje naredijo vse, kar je potrebno, da bodo lahko preživeli. Ta strah in skrb, kako si sami zagotoviti srečo in prihodnost, sta v vseh nas. Zato moramo o tem spregovoriti prav ob trenutku svete birme.

Ko je na binkoštni dan nad učence prišel Sveti Duh, so bili skupaj z Marijo zbrani v istem prostoru. Bili so na istem mestu, kjer so pred dnevi z Jezusom obhajali zadnjo večerjo. Po Jezusovi smrti so bili prestrašeni. Bali so se, da bodo rimski vojaki prišli tudi ponje in se bo z njimi zgodilo enako kot z Jezusom. To je dogodek,

ki se na neki način ponavlja vedno, ko se kot občestvo zberemo skupaj in prosimo darov Svetega Duha. Ko prosimo, da bi postali kristjani v njegovi moči in bi lahko pričevali. Vemo namreč, da brez moči od zgoraj, brez Gospodovega Duha, ni krščanstva, ni naše vere.

Naša vera namreč ni vera v to, da smo mi sami močni in da v življenju vedno vse naredimo prav. Ni vera v to, da moramo biti sveti, če hočemo, da bo Bog zadovoljen z nami. Ni vera v to, da moramo najprej sami izpolniti to in to, šele nato pa bomo deležni Božjega blagoslova. Vera ni to, da moramo najprej nekaj znati. Globina naše vere se ne tehta od količine našega znanja ...

Vera se začne šele takrat, ko začutim, da me ima Neko rad, da imam Boga, ki je z menoj, ki je moj, ki je ob meni. Da je Bog v mojem življenju velik in da je v mojem življenju že nekaj velikega storil. Ko sem pripravljen za Boga pričevati, ko se o njem pogovarjam z drugimi. Danes se namreč težko pogovarjamo o Bogu. Kakor da o njem ne bi ničesar vedeli, kakor da bi se ga sramovali ali pa kakor bi se sramovali svojega notranjega občutja vere.

Težko odpiramo svojo dušo in govorimo drugim o sebi. A če se ne pogovarjamo, vsako prijateljstvo zamre. Če se ne trudimo in odnosov ne negujemo, je še tako lepo prijateljstvo obsojeno na propad. Če na primer ne bi negovali stikov s svojimi sorodniki, bi sčasoma drug na drugega pozabili. Ne pravimo zaman: Daleč od oči, daleč od srca. Ta resnica velja tudi za Boga. Bog ni nasilen in trd. Ne zahteva, da pridemo k njemu in mu zaupamo. Bolj kot vseh velikih besed, bolj kot vsakega

pisnega potrdila, da smo kristjani, si želi našega zaupanja, naše resnice, našega srca, našega duha.

V binškoštnem odlomku Apostolskih del slišimo, kako so vsi učenci v binškoštni dvorani naštetih po imenu. Enako kot vi. Biti poklican po imenu pomeni, da nas Bog vsakega osebno ljubi, da smo taki, kot smo, dragoceni v Božjih očeh. Zato pri krstu starši najprej izgovorijo ime, s katerim gremo v svet in po katerem nas Bog pozna. Pri birmi pa obnavljamo to zavezo krsta: »Prejmi potrditev, dar Svetega Duha.«

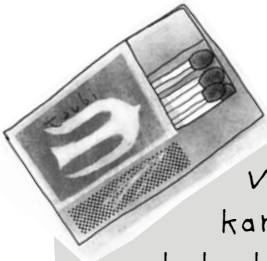
VIHAR IN TIH ŠEPET

Ko se je tistega dne, prvega v tednu, zvečerilo in so bila tam, kjer so bili učenci iz strahu pred Judi, vrata zaklenjena, je prišel Jezus, stopil v sredo mednje in jim rekel: »Mir vam bodi!«

(Jn 20,19)

Ko je prišel binkoštni dan, so bili vsi zbrani na istem kraju. Nenadoma je nastal z neba šum, kot bi se bližal silovit vihar, in napolnil vso hišo, kjer so se zadrževali. Prikazali so se jim kakor ognjeni jeziki, ki so se razdelili, in nad vsakim od njih je obstal po eden. Vsi so bili napolnjeni s Svetim Duhom in začeli so govoriti v drugih jezikih, kakor jim je Duh dajal izgovarjati.

(Apd 2,1-4)

Viharjev v svojem življenju sem kar navajen. Pogosto se zalotim, kako kričim, in kričijo tudi ljudje okrog mene: ko sem na igrišču, v šoli na hodniku, doma iz ene sobe v drugo ... Ampak kakšno stvar bi si človek upal kvečjemu zašepetati. A se bojim, da me potem nihče ne bi slišal.